

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

KATHLEEN
GLASGOW

O FATĂ DIN BUCĂȚI

Traducere din engleză și note de
Alina Marc Ciulacu

STORIA
BOOKS

COLECTIA
YOUNG
ADULT

Respect pentru oameni și cărți

... și cărțile lor
care îi înfățișează

UNU

*N-am nicio șansă să câștig
cu trupul ăsta în care trăiesc.*

Belly, „Star”

“Cu toate că banii săi sunt în
casă, nu vă pot lăsa să mă
împingeți.”

SUNT TOATĂ ALBĂ, CA UN PUI DE FOCĂ. Antebrațele mele, înfășurate într-un strat gros de bandaj, sunt grooie ca niște ciomege. Și coaptele sunt bandajate la fel de strâns. Tifonul alb se iștește de sub pantalonii scurți pe care asistenta Ava i-a scos din cutia pentru obiecte pierdute, aflată în cabinetul asistentelor.

Asemenea unei orfane, am ajuns aici fără haine. Și tot ca o orfană, am fost înfășurată într-un cearșaf și lăsată pe peluza Spitalului Regional, în lapoviță înghețată și în zăpadă, în cearșaful înflorat, îmbibat cu sânge.

Agentul de pază care m-a găsit răspândea o aromă puternică de țigări mentolate și un miros fad de cafea de la automat. În nări îi crescuse o pădure din fire de păr albe, cârlionțate.

A zis:

— Doamne, Maica Domnului, ce-ai pătit, fetițo?

Mama nu a venit după mine.

Dar: îmi amintesc stelele din noaptea aceea. Erau asemenea unor grăunți de sare împrăștiati pe bolta cerească, ca și cum cineva vărsase o solniță pe o bucată de pânză neagră ca smoala.

Au însemnat mult pentru mine, stelele cu frumusețea aceea a lor, rod al întâmplării. Ultimul lucru pe care credeam că l-aș mai putea vedea înainte să mor în iarba rece și udă.

FETELE DE AICI ÎNCEARCĂ SĂ MĂ FACĂ SĂ VORBESC. Îmi tot spun: *Care-i povestea ta, frumoasă stea? Hai, glăsuieste, fată mută ca un pește!* Le ascult zilnic poveștile, la întâlnirile de grup, la prânz, la cercul de lucru manual, la micul dejun, la cină, tot timpul. Vorbe pe care le rostesc încontinuu, amintiri întunecate, cu care nu pot conțeni. Propriile povești le mănâncă de vii, le întorc pe dos. Dar nu se pot opri din vorbit.

Eu mi-am pus zăgaz cuvintelor. Inima mea era prea plină de ele.

STAU ÎN CAMERĂ CU LOUISA. E mai mare decât mine și părul ei seamănă cu un ocean zgomotos, în nuanțe arămii, care i se revarsă pe spate. Are un păr atât de bogat, încât nici măcar nu-l poate împleti în cozi și nu-l poate prinde într-un coc sau cu elastice. Părul ei răspândește o aromă de căpșuni. Miroase mai placut decât oricare altă fată pe care o cunosc. Aș putea să o miros la nesfârșit.

În prima noapte pe care am petrecut-o aici, când și-a ridicat bluza ca să se îmbrace în pijama, în frațiuine de secundă cât a durat până când părul ei demential i s-a revărsat peste corp acoperindu-l ca o pelerină protectoare, le-am văzut pe toate și am tras adânc aer în piept.

— Nu te speria, micuțo, mi-a spus ea.

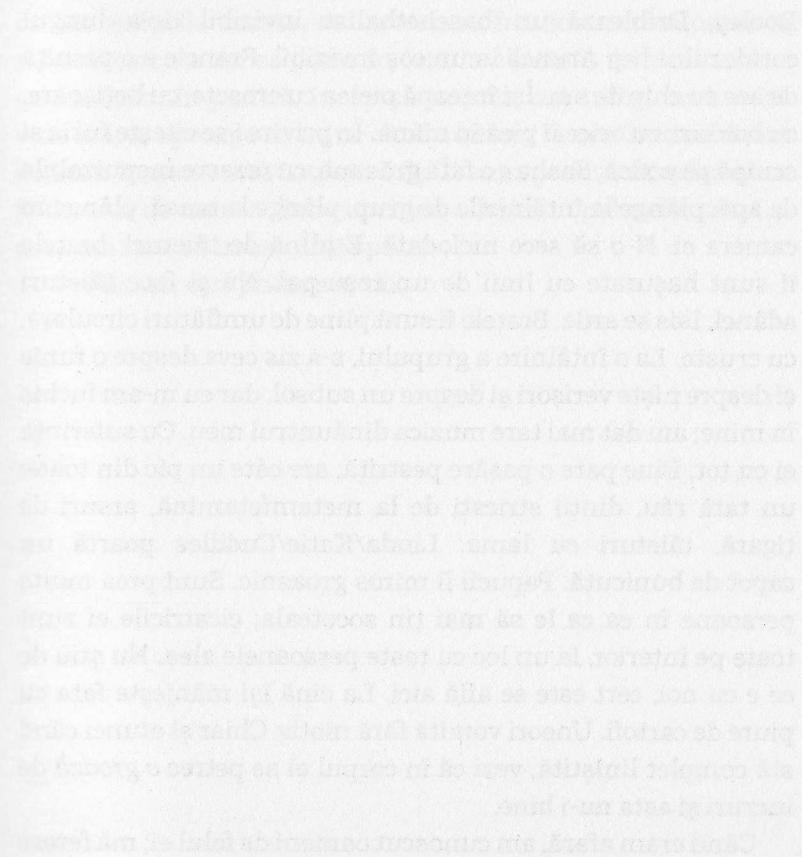
Nu eram speriată. Numai că era prima dată când vedeam o fată cu pielea ca a mea.

FIECARE MOMENT ESTE REZERVAT pentru ceva anume. Ne trezim la șase. La șapte fără un sfert, ne bem cafeaua călduță sau sucul îndoit cu apă. Avem la dispoziție 30 de minute ca să întindem brânză topită pe niște chifle ca de carton sau să ne îndesăm în gură ouă albicioase sau să înghițim un terci de ovăz cu cocoloașe. La șapte și un sfert ne putem întoarce în camerele noastre, ca să facem duș. Cabinele de duș nu au uși și habar nu am din ce sunt făcute oglinziile, dar în niciun caz din sticlă, așa că, atunci când te speli pe dinți sau îți perii părul, reflexia propriului chip este tulbure, neclară. Dacă vrei să te razi pe picioare, trebuie să fie de față o asistentă sau o infirmieră, dar niciuna dintre noi nu vrea asta, așa că avem picioarele păroase, ca ale băieților. La opt și jumătate avem întâlnirea de grup și ăsta e momentul în care încep să curgă povestile și unele fete tipă, altele se vaită, dar eu mă mulțumesc să stau pe scaun, doar să stau, și nu e zi în care fata aia mai mare, odioasa de Blue, cu dinții ei stricați, să nu întrebe: *Azi o să zici ceva, Sue cea tăcută? Azi aș vrea s-o ascult pe Sue cea tăcută; n-ai vrea și tu, Casper?*

Casper îi spune să-și țină fleanca. Casper ne îndeamnă să respirăm, să facem exercițiul cu acordeonul deschizându-ne brațele larg, larg de tot, și apoi strângându-le tare, tare de tot, și după aceea îndepărându-le din nou, și din nou, și din nou și nu-i așa că ne simțim bine când respirăm? După grup urmează medicamentele, apoi liniștea, apoi prânzul, apoi lucrul manual, apoi ședința individuală unde stai cu doctorul și plângi încă și mai mult, și apoi, la cinci seara, vine cina, care

e mai mult mâncare rece, și iarăși Blue: *Îți plac macaroanele cu brânză, Sue cea tăcută? Când îți scoți bandajele alea, Sue?* Apoi vine divertismentul. După divertisment, urmează telefonul și o nouă repriză de plâns. Și apoi se face nouă seara și urmează alte medicamente și-n cele din urmă culcarea. Fetele tună și fulgeră în legătură cu programul, cu mâncarea, cu grupul, cu medicamentele, cu totul, dar mie nu-mi pasă. Am mâncare și un pat și e cald și sunt înăuntru, în siguranță.

Și nu mă numesc Sue.

JEN S. E PLINĂ DE CRESTĂTURI: cicatrici scurte și subțiri îi brăzdează brațele și picioarele. Poartă pantaloni de sport scurți și lucioși. Este cea mai înaltă dintre noi, cu excepția doctorului Dooley. Driblează un baschetbalist invizibil de-a lungul corridorului bej. Aruncă la un coș invizibil. Francie e o perniță de ace cu chip de om. Își înțeapă pielea cu croșete, cu betișoare, cu bolduri, cu orice îi pică în mâna. În privire i se citește furia și scuișă pe podea. Sasha e o fată grăsană, cu rezerve inepuizabile de apă: plâng la întâlnirile de grup, plâng la masă, plâng în camera ei. N-o să sece niciodată. E plină de tăieturi: brațele îi sunt hașurate cu linii de un roșu-pal. Nu-și face tăieturi adânci. Isis se arde. Brațele îi sunt pline de umflături circulare, cu cruste. La o întâlnire a grupului, s-a zis ceva despre o funie și despre niște verișori și despre un subsol, dar eu m-am închis în mine; am dat mai tare muzica dinăuntrul meu. Cu suferință ei cu tot, Blue pare o pasăre pestriță; are câte un pic din toate: un tată rău, dintii stricăți de la metamfetamină, arsuri de țigară, tăieturi cu lama. Linda/Katie/Cuddles poartă un capot de bunicuță. Papucii îi miros groaznic. Sunt prea multe persoane în ea ca le să mai țin socoteala; cicatricile ei sunt toate pe interior, la un loc cu toate persoanele alea. Nu știu de ce e cu noi, cert este se află aici. La cină își mânjește fața cu piure de cartofi. Uneori vomită fără motiv. Chiar și atunci când stă complet liniștită, vezi că în corpul ei se petrec *o groază* de lucruri și asta nu-i bine.

Când eram afară, am cunoscut oameni de felul ei; mă feresc de ea.

UNEORI MĂ SUFOC ÎN LOCUL ASTA BLESTEMAT; mi se pare că am pieptul plin de nisip. Nu înțeleg ce se întâmplă. Mi-a fost prea frig și am stat prea mult afară. Nu mă pot obișnui cu cearșafurile curate, cu cuvertura frumos mirosoitoare, cu mâncarea care mi se pune în față la cantină, miraculoasă și caldă. Intru în panică, încep să tremur, mă sufoc, iar Louisa vine foarte aproape de mine când suntem la noi în cameră, iar eu stau încremenită într-un colț. Îi simt pe față răsuflarea cu iz de ceai de mentă. Îmi cuprinde obrajii cu palmele; până și asta mă face să tresar. Îmi spune:

— Micuțo, ești printre ai tăi.

E PREA MULTĂ LINIȘTE ÎN CAMERĂ, aşa că noaptea mă plimb pe coridoare. Mă dor plămânnii. Mă mișc încetisor.

Totul e cufundat într-o liniște desăvârșită. Îmi trec un deget de-a lungul pereților. Și o țin aşa ore întregi. Știu că se gândesc să mă treacă pe somnifere după ce mi se vor vindeca rănilor și să-mi opreasă antibioticele, dar eu nu vreau. Trebuie să fiu trează și conștientă.

El ar putea fi oriunde. Ar putea fi și aici.

LOUISA E CA O REGINĂ. E aici dintotdeauna. Îmi spune:

— Sunt prima nenorocită de fată de aici, am venit chiar de când s-a deschis, pentru numele lui Dumnezeu!

Scrie tot timpul într-un jurnal cu coperti în alb și negru; nu ia parte niciodată la grup. Cele mai multe dintre fete poartă pantaloni de yoga și tricouri, lucruri lălăi, dar Louisa se dichisește în fiecare zi: ciorapi negri și balerini lucioși, rochii elegante, cum se purtau în anii 1940, cumpărate de la second-hand, iar părul ei e coafat întotdeauna cu grija, într-un mod spectaculos. Are valize pline cu eșarfe, cămăși de noapte străvezii, farduri cremoase, rujuri de un roșu-sângeriu. Louisa e ca un musafir care n-are de gând să mai plece.

Cântă într-o formație, îmi spune.

— Dar nervozitatea mea, adaugă șoptit. *Problema asta a mea îmi stă în drum.*

Louisa are pe burtă niște arsuri în formă de cercuri concentrice. Pe interiorul brațelor are niște dungi încâlcite, ca niște rădăcini. Picioarele îi sunt pline de arsuri și de tăieturi făcute cu grija, după niște tipare clare. Spatele îi este acoperit de tatuaje.

Louisa ieșe din cameră în fugă.